

Skriveni Bog

U diskretnoj tišini sakramenata
Isus nas čeka kako bismo Mu u
slobodi otvorili srce.

2.12.2022.

Rano ujutro nakon noći provedene u
molitvi na Maslinskoj gori Isus odlazi
u hram u Jeruzalemu. Oko Njega se
brzo okuplja gomila ljudi i počinje ih
poučavati. Odjednom nastaje metež.
Žena je uhvaćena s muškarcem koji
joj nije muž te ju dovuku pred Isusa.
Lako je zamisliti Njegovu tugu nakon
što je vidio patnju te jadne žene i
sljepoću ljudi oko nje. Kako slabo

poznaju svog Boga Oca. Prava im je namjera postaviti Isusu zamku. „U Zakonu nam je Mojsije naredio takve kamenovati. Što ti na to kažeš?“ (Iv 8:5)

Odgovor ih u stvari ne zanima. Koriste Božji zakon kao instrument za opravdavanje presude koju su već donijeli. Stoga su nesposobni razumjeti rječitu gestu našeg Gospodina. „Isus se sagne pa stane prstom pisati po tlu.“ (Iv 8:6) A onda ustaje i govori im: „Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.“ (Iv 8:7) I sagne se te ponovo počne pisati prstom po zemlji.

Diskretna djela i geste

Isto kao i u našem životu, Sin Božji i u ovoj situaciji djeluje kroz diskretne geste. Ne znamo što je pisao po tlu. Ne iznosi točnu interpretaciju Mojsijevog zakona koja bi uklonila svaku sumnju, kao što su ga tražili. Isus nije promijenio povijest vršeći

pritisak na druge ili bujicom riječi, nego darom Svog života. „Nije čekao da postanemo dobri prije nego nas uzljubi, nego nam se slobodno dao. A svetost je ništa drugo nego očuvanje tog dragocjenog dara.“ [1]

Možda se često pitamo zašto nam se Bog ne objavi jasnije, zašto ne govori glasnije? Možda smo čak osjetili napast da se pobunimo protiv toga i pokušali to ispraviti. Benedikt XVI nas je upozorio na tu kušnju: „Dok je Gospodin na planini davao Mojsiju zakon, ljudi su ga u podnožju planine kršili.“ Nisu smogli snage izdržati čekanje i odsutnost svog posrednika pa su se vratili Aronu: „Ustaj! Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem koji nas izvede iz zemlje egipatske.“ (Izl 32:1) Umorni od putovanja s nevidljivim Bogom, sad kad je Mojsije njihov posrednik nestao, ljudi su zahtijevali opipljivu Božju prisutnost te su u

teletu od taljenog metala kojeg je napravio Aron pronašli pristupačnog Boga s kojim su mogli izaći na kraj i koji im je bio u doseg. To je stalna napast na putu vjere: izbjegavati Božanski misterij stvarajući razumljivog „boga“ koji odgovara našim planovima i projektima.

Ne želimo pokleknuti pred tom kušnjom. Želimo biti zapanjeni i obožavati Boga skrivenog u situacijama koje susrećemo svaki dan, u ljudima oko nas, u sakramentima koje često primamo, a posebno u ispovijedi i svetoj misi. Želimo susresti Isusa u ovom svijetu gdje svojom rukom piše riječi ljubavi i nade. Tražimo ga da nam pomogne razumjeti zašto baš tako djeluje i da nam podari mudrost potrebnu kako bismo cijenili tajnu Njegovog izuzetnog poštovanja naše slobode.

Kada je Bog previše „ranjiv“

Takav božanski način djelovanja nas može uznemiriti. Možemo pomisliti da takva tišina omogućuje da se vrlo lako gaze Božja prava, da je to prevelik rizik te da je On zbog toga previše ranjiv. Međutim, Bog nam je stvarno dao svu slobodu kako bismo sami odabrali svoj put – svaki drugačiji od drugog –dok istovremeno potpomaže našu volju svojom milošću. Ako ponekad i uvrijedimo Boga, to nije jer je On previše ranjiv. Baš suprotno, pun je povjerenja i slobodan je u odnosu prema nama. Izgleda da je lako ne uspjeti pružiti Mu ljubav koje je dostojan, ali to je zato jer je želio staviti svoje srce na tlo kako bismo koračali na mekanom. Našeg Gospodina više vrijeđa zlo koje činimo sami sebi, nego uvrede koje Mu nanosimo. Isus kaže ženama koje susreće na putu do Kalvarije: „Isus se okrenu prema njima pa im reče: Kćeri Jeruzalemske, ne plačite nada

mnom, nego plaćite nad sobom i nad djecom svojom.“ (Lk 23:28)

U sceni iz Evandjelja gdje je žena uhvaćena u preljubu, vidimo da se Isus ne ljuti ni na ženu, ni na one koji ju optužuju i koji su mu željeli postaviti zamku. Čak i ako Mu ne ostavimo prostora u srcu, On nas ne napušta, niti nam okreće leđa. Bog nam je uvijek blizu, tih i skriven u sakramentima s nadom da ćemo mu što prije ponovo dopustiti da u potpunosti zavlada našom dušom.

Isus nam neprestano nudi svoju ljubav pa je istina da ga možemo često iznevjeriti. On čak dobrovoljno prihvaća neizmjernu ranu koju zadajemo Njegovom Srcu ako su to vrata kroz koja možemo ući i pronaći okrjepu u Njegovoj ljubavi. Isus nas uvjerava: „Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako.“ (Mt 11:30). Međutim, možemo nedovoljno cijeniti takvu beskrajnu

dobrotu te reagirati, čak možda nesvjesno, s nevjerom. Sveti Josemaria je ljudima često govorio: „Slamate blagi jaram. Odbacujete svoj teret, prekrasan teret svetosti i pravde, milosti, ljubavi i mira. Ljubav ih čini ljutima. Smiju se nježnoj dobroti Božjoj i Bogu koji neće zvati legije anđela kako bi ga branile.“ [3]

Približava se ispovijed

Vratimo se na scenu u hramu. Vidimo da žena nije poštovala svoje dostojanstvo, a njeni tužitelji ne prepoznaju u njoj kćer Božju. Ali Krist ju gleda iz drugog kuta. Koliko je drukčiji Isusov pogled na nas od onoga koji imamo mi. Meni, tebi, svakome od nas danas govori: „Volim te i uvijek ću te voljeti. Dragocjen si u mojim očima.“ [4] Sveta Tereza Avilska kaže: „Često razmišljam, Gospodine moj, kako ugodno i radosno Tvoje oči počivaju na onima

koji te ljube, dok si Ti, moja Dobroto, zadovoljan samo s pogledom ispunjenim ljubavlju.“[5]Takav nježan pogled, koji podariš dušama koje su tvoje, dovoljna je nagrada za mnoge godine službe. Kristov pogled nije površan, nego dubok i pun razumijevanja te ispunjen nadom.“ Slušajte kako ste bili ljubljeni kada niste bili dostojni ljubavi. Slušajte kako ste bili ljubljeni kad ste bili nezgrapni i ružni, prije nego je išta u vama bilo vrijedno ljubavi. Vi ste prvo ljubljeni kako biste postali dostojni ljubavi.“ [6]

U sakramentu ispovjedi počinjemo shvaćati da je Isusu pokajanje dovoljno kako bi povjerovao da ga ljubimo. Dovoljno je bilo u Petrovom slučaju, a i u našem. „Gospodine ti sve znaš. Znaš da te ljubim.“(Iv21:17).Kada idemo u ispovjedaonicu, riječima i gestama koje oblikuju taj sakrament govorimo Isusu: „Opet sam te uvrijedio. Opet

sam tražio sreću van tebe. Odbacio sam tvoju ljubav. Ali Gospodine znaš da te ljubim.“ A onda poput žene čujemo Isusa kako govori: „Ni ja te ne osuđujem.“ (Iv8:11). I ispunjeni smo mirom.

Ponekad možda mislimo da se Gospodin osigurao kako ga ne bismo uvrijedili, no moramo razumjeti da je još lakše od toga nama dobiti oproštenje. Crkveni otac je rekao da su ovo Isusove riječi: „Ovaj križ nije moja rana, nego me boli smrt. Ovi čavli ne nanose mi bol. Samo povećavaju moju ljubav za tebe. Ove rane ne potiču na plač. Dovode te dublje u moje srce. Moje tijelo na križu obuhvaća vas srcem koje se proteže na sve, no moja patnja se ne povećava. Ne gubim krv, nego njome plaćam vašu vrijednost“. [7]

Kad vidimo kako se Gospodin profinjeno i s puno ljubavi odnosi prema nama, odgovaramo na isti

način. Već nam mogućnost zloupotrebe takvog povjerenja nanosi bol. Ne želimo obešćastiti ono što je sveto tako što ćemo ga pretvoriti u rutinu koja se ispunja u neko određeno vrijeme. Sakrament ispovjedi je izboren Kristovom krvlju, no trebamo pokazati zahvalnost i svojim djelima. Uvijek moramo pažljivo osluškiivati Božju ponudu oprostjenja. Omogućuje nam da se ukloni svaka zapreka koja nam uskraćuje da osjetimo Božji pogled pun ljubavi i njegovu vjeru u našu budućnost.

Kristova Misa je naša Misa

Sveti Toma Akvinski je izrazio vrijednost spasenja koje je Krist ostvario na Kalvariji na ovaj način: „Kada je patio iz ljubavi i zbog poslušnosti, Krist je Bogu dao više no što je bilo potrebno kako bi dao naknadnicu za uvrede cijelog čovječanstva. Ponajprije zbog

beskrajne ljubavi od koje je patio. Kao drugo, zbog dostojanstva svog života koji je ponudio kao žrtvu naknadnicu - to je bio život Bogočovjeka. Treće, zbog razmjera muke i bezgranične tuge koju je podnio.“ [8]I mi možemo ponuditi istu spasenjsku naknadnicu kao da je naša jer nam ju Krist daruje svaki dan na misi. Sveti Josemaria je volio reći da je to „naša misa“, misa svakoga od nas i Isusa. [9]Kako je jednostavno biti suotkupitelj ako to želimo. Kako je lako promijeniti tijekom povijesti s Njim.

Sveti Augustin je komentirao dio Evanđelja nad kojim meditiramo: „Pustili su njih dvoje na miru, jednu ženu i Milosrđe. Kada su svi otišli i žena je bila sama, podigao je oči prema njoj. Čuli smo glas pravde. Poslušajmo sada glas milosti.“ [10] Žena se više ne bori sama. Uvijek će osjećati taj Isusov pogled kako ju prati.

Kada jednom osjetimo Isusov milosrdni pogled, više se nikada ne želimo od Njega odvojiti. Onda je potpuno prirodno da ga poštujemo i iskazujemo mu čast u Euharistiji. To nije samo pitanje pristojnosti i uljudnosti. To je istinska ljubav, a pokazuje se kroz način na koji ga primamo u svetoj pričesti, kroz tišinu pred tabernakulom i kroz naše iskreno klecanje. To su sve prilike kojima trebamo biti dorasli jer Gospodin izlijeva toliko ljubavi na svakog od nas. To su znakovi unutarnje čistoće koju tražimo i za koju smo toliko puta molili Gospu kada smo imali duhovnu pričest.

Na svetoj Misi na poseban način osjećamo da „nam ustvari daje dar kada nas nešto traži. Ne činimo mu mi uslugu, nego Bog koji prosvjetljuje naš život i daje nam smisao.“[12] Beskrajno smo zahvalni Bogu što nam je svetost u dosegu. Lako se možemo zamisliti u ulozi one žene

koju Isus šalje dalje s novom nadom: „Idi i ne griješi više.“ (Iv8:11) To je najbolje što je mogla čuti. Isus joj govori da grijeh nije neizbježan, nije njena sudbina i nema posljednju riječ. Više ju nitko ne osuđuje. Zašto da osuđuje samu sebe? Sada zna da se uz Isusovu pomoć može vratiti kući, usrećiti muža i sebe.

Diego Zalbidea

[1] Papa Franjo, Homilija na Badnjak 24. prosinca 2019.

[2] Benedikt XVI, Audijencija, 1. lipnja 2011.

[3] Sveti Josemaria, Susret s Kristom, br. 185

[4] Papa Franjo, Homilija na Badnjak 24. prosinca 2019.

[5] Sveta Terezija Avilska, Uzdasi duše Bogu, 14.

[6] Sveti Augustin, Propovijedi 142.

[7] Sveti Petar Krizolog, Propovijedi 108.

[8] Sveti Toma Akvinski, Summa Theologica, III, q. 48, a. 2.

[9] Sveti Josemaria, Put, br. 533.

[10] Sveti Augustin, Traktat o Evanđelju po Ivanu, 33, 5-6.

[11] Sveti Augustin, Ispovijesti, X, 38.

[12] Fernando Ocáriz, Svijetlo kako bismo vidjeli, snaga da želimo, objavljeno u Aleteia, 20.rujna 2018.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/skriveni-bog/> (16.03.2026.)